

Näckens polska

Folkmelodi från Gotland

Djupt i ha-vet på de-man-te-häl-len Näck-en
Nat-tens tär-nor spän-na mör-ka päl-len ö-ver
vi-lar i grö-nan sal. Kväl-len här-lig står i
skog, ö-ver berg och dal. När och fjär-ran ej en
svar-tan hög-tids - skrud, sus-ning in - tet ljud.
Stör det lugn ö-ver nej-den rår. När
ha-vets kung ur gyll-ne bor-gen går. bor-gen går.

- 2 Ägirs döttrar honom sakteliga
gunga fram på den klara sjö.
Harpans ljud, de gå så sorgeliga,
söka fjärran en våg att dö.
Fast hans öga står åt dunkla himmelen,
ingen stjärna bådardrottning än.
Freja smyckar sitt gyllne hår,
Och Näcken så sin sorg på harpan slår;

- 3 „O, var dväljs du, klaraste bland stjärnor,
i den blånande skymningsstund?
Du, som fordom, en av jordens tärnor,
var min brud uti havets grund;
Och, när hjärtat brann vid mina ömma slag,
smög så skön och blyg de tjusande behag
mot min barm i den svala flod,
och gyllne harpan stum på vågen stod.
- 4 Men dig Oden bød högt över jorden
evigt stråla från Gimles famn;
Med sin harpa sångarn, enslig vorden,
kvar blott äger din bild, ditt namn.
Men en dag, när Midgårdsormen reser sig,
gudar väpnas, allt förlosas - då hos dig
skall jag åter på vågor blå
för nya världar gyllne harpan slå. ”
- 5 Så den sorgsne. Men vid himlaranden
Freja huldt genom natten ler.
Evigt på den guldbeströdda stranden
sina tårar hon glänsa ser.
Och sin vän på havet hälsar hon så mild;
Vågen speglar, darrande, den huldans bild;
Näcken höres på böljan blå
så gladelig sin gyllne harpa slå.
- 6 Nattens tärnor, klara stjärnor alla,
gå till dans i den stilla kväll,
när de skära silvertoner skalla
över stranden från häll till häll.
Men när blodig dagens drott i östern står,
bleknande och rädd den blida stjärnan går;
Sorgligt avsked hon blickar ner,
och gyllne harpan klingar icke mer.

Näckens Polska

Folkmelodi från Gotland

1

Djupt i havet på demantehällen
Näcken vilar i grönan sal.
Nattens tärnor
spänna mörka pällen
över skog, över berg och dal.
Kvällen härlig står
i svartan högtidsskrud;
När och fjärran ej en susning, intet ljud
stör det lugn över nejden rår,
när havets kung
ur gyllne borgen går.

2

Ägirs döttrar honom sakteliga gunga
fram på den klara sjö.
Harpans ljud, de gå så sorgeliga,
söka fjärran en våg att dö.
Fast hans öga står åt dunkla himmelen,

ingen stjärna bådar
nattens drottning än.
Freja smyckar sitt gyllne hår,
och Näcken
så sin sorg på harpan slår;

3

„O, var dväljs du,
klaraste bland stjärnor,
i den blånande skymningsstund?
Du, som fordom, en av jordens tärnor,
var min brud uti havets grund;
Och, när hjärtat
brann vid mina ömma slag,

smög så skön och blyg
de tjugande behag
mot min barm i den svala flod,
och gyllne harpan
stum på vågen stod.

Polska¹ des Nöck²

Volksmelodie aus Gotland

Tief im Meer auf dem Diamantenfels
ruht der Nöck im grünen Saal.
Die Nymphen (*wörtl.* Mädchen, Maid) der Nacht
spannen den dunklen Himmelsvorhang
über Wald, über Berg und Tal.
Der Abend steht herrlich
im schwarzen Festgewand;
nah und fern kein Säuseln, kein Ton
stört die Ruhe, die über der Gegend waltet,
wenn der König des Meeres
die goldene Burg verlässt.

Ägirs³ Töchter wiegen ihn ruhig
über das klare Meer.
Die Töne der Harfe ziehen so traurig,
suchen in der Ferne eine Woge zum Verklingen.

Unentwegt schaut er
[den dunklen Himmel an,
kein Stern kündigt
die Königin der Nacht an [noch].
Freia⁴ schmückt ihr goldenes Haar,
und der Nöck
schlägt auf der Harfe seine Trauer.

„Oh, wo weilst du,
strahlendster der Sterne,
in der blauen Dämmerungsstunde?
Du, die einst, Nympe der Erde,
meine Braut warst auf dem Meeresgrunde;
und als dein Herz
bei meinen sanften
[(Harfen)schlägen brannte,
neigtest du dich so schön und schüchtern
voller Liebreiz
an meine Brust in der kühlen Flut,
und die goldene Harfe
stumm auf der Woge ruhte.

4

Men dig Oden böd
högt över jorden
evigt stråla från Gimles famn;
Med sin harpa sångarn,
enslig vorden,
kvar blott äger din bild, ditt namn.
Men en dag,
när Midgårdsormen reser sig,
gudar väpnas, allt förlosas
- då hos dig skall jag åter
på vågor blå
för nya världar gyllne harpan slå.”

5

Så den sorgsne. Men vid himlaranden
Freja huldt genom natten ler.
Evig på den guldbeströdda stranden
sina tårar hon glänsa ser.
Och sin vän på havet
hälsar hon så mild;
vågen speglar,
darrande, den huldad bild;
Näcken höres på böljan blå
så gladelig sin gyllne harpa slå.

6

Nattens tärnor, klara stjärnor alla,
gå till dans i den stilla kväll,
när de skära silvertoner skalla
över stranden från håll till håll.
Men när blodig dagens drott
i östern står,
bleknande och rädd
den blida stjärnan går;
Sorgligt avsked hon blickar ner,
och gyllne harpan klingar icke mer.

Aber Odin⁵ versetzte
dich hoch über der Erde
aus der Umarmung Gimles⁶ ewig zu strahlen;
der Sänger mit seiner Harfe,
den Einsamgewordenen,
besitzt nur noch dein Bild und deinen Namen.
Aber eines Tages,
wenn die Midgardschlange⁷ sich erhebt,
die Götter sich bewaffnen (und) alles erlöst wird
- dann werde ich wieder bei dir
auf blauen Wogen
für neue Welten die goldene Harfe schlagen.”

So der Traurige. Aber am Himmelssaum
lächelt Freia huldvoll durch die Nacht.
Ewig auf dem goldbestreuten Strande
sieht sie ihre Tränen glänzen.
Und ihren Freund auf dem Meere
grüßt sie so milde;
die Welle spiegelt
zitternd der Holden Bild;
(und) man hört den Nöck auf der blauen Woge
so fröhlich seine goldene Harfe schlagen.

Die Nymphen der Nacht, klare Sterne alle,
schreiten zum Tanz im stillen Abend,
wenn die hellen Silbertöne schallen
über den Strand von Fels zu Fels.
Aber wenn blutrot der Herrscher des Tages
im Osten steht,
erblassend und ängstlich
entschwebt der milde Stern;
traurig schickt er Abschiedsblicke hinab,
und die goldene Harfe klingt nicht mehr.

¹ *Polska*: ländl. Reigen, aus Polen eingeführt; bestimmt hier den Rhythmus bestimmt

² *Nöck* Wassergeist, Wassermann; gehört ursprünglich zu den Geistern der himml. Gewässer

³ *Ägir*, nord. Gott des stürmischen Meeres und der schiffverschlingenden Flut;
verheiratet mit Ran, einem bösen Meerweib.

⁴ *Freia*: Gemahlin des Odin; Schutzherrin der Ehe und der Liebe

⁵ *Odin*: höchster Gott der germanischen Völker.

⁶ *Gimle* = 'Das Land der Guten'; bedeutet 'Edelsteinsruhe'; etymolog. verwandt mit Himmel

⁷ *Midgardschlange*: Sohn des Loki und der Riesin Angrboda; *Midgard*: Sitz der nord. Götter